

forblive under den britiske regerings myndighed.

Der blev ikke på konferencen fastsat nogen dato for gennemførelsen af koloniens fuldstændige uafhængighed, men den britiske regering gav tilsagn om, at den ville gøre spørgsmålet om uafhængighed til genstand for en særlig konference, som ville blive indkaldt, når anmodning herom blev fremsat af såvel den lovgivende forsamling som af senatet. En sådan anmodning ville dog tidligst kunne fremsættes to år efter det første valg under den nye forfatning, eller såfremt det forinden måtte blive besluttet at give Den Vestindiske Føderation uafhængighed. Anmodningen ville dog ikke kunne fremsættes, før den nye forfatning havde været i kraft i mindst ét år.

Ved valget i august 1961, hvorved landet opnåede indre selvstyre, og som foregik i ro og orden, opnåede People's Progressive Party på grundlag af 42,6 pct. af de afgivne stemmer 20 mandater af 35 i den lovgivende forsamling, medens de to oppositionspartier, People's National Congress og United Force på grundlag af 41 pct. og 16,4 pct. af stemmerne opnåede henholdsvis 11 og 4 mandater.

Efter valget krævede dr. Jagan, der nu blev premierminister, øjeblikkelig uafhængighed for Britisk Guiana og gentog, således som han ofte tidligere havde fremhævet det, at hans parti ikke var kommunistisk, men at det ville følge en neutralistisk linje.

Dr. Jagans parti støttes i almindelighed af det største befolkningsselement, inderne, medens People's National Congress i væsentlig grad henter sine stemmer blandt den afrikanske del af befolkningen. Begge disse partier hviler på et socialistisk grundlag. Det tredje parti, United Force, repræsenterer ikke i samme udstrækning en bestemt racegruppe; det har i højere grad sine tilhængere blandt de besiddende klasser, både europæere og indere.

I 1961 vedtog den lovgivende forsamling i Britisk Guiana en resolution, der anmodede den britiske regering om at tilstå landet uafhængighed.

I begyndelsen af 1962 meddelte det britiske koloniministerium dr. Jagan, at Storbritannien var rede til at afholde en uafhængighedskonference i London i maj måned 1962 for at finde frem til tidspunktet

for landets uafhængighed. Imidlertid udbrød der i februar 1962 omfattende uroligheder i Britisk Guiana, som førte til proklamering af undtagelsestilstand. Som optakt til urolighederne havde der i hovedstaden Georgetown været iværksat en generalstrejke mod visse budgetforslag fremsat af dr. Jagan. Denne så sig nødsaget til at hidkalde britiske troppestyrker.

Som følge af den spændte situation i landet udskød den britiske regering forfatningskonferencen, der i stedet fandt sted i oktober 1962.

Konferencen, som var præget af store modsætninger mellem dr. Jagan og lederne af de to oppositionspartier, endte uden resultat.

De uoverensstemmelser, hvorpå konferencen strandede, var først og fremmest

1. om valg fortsat skulle afholdes på grundlag af det engelske valgsystem baseret på enkeltmandskredse, eller om forholdstalsvalg skulle indføres.
2. om valgretsalderen skulle være 21 eller 18 år, og
3. om der skulle afholdes nye valg forud for landets opnåelse af uafhængighed.

Dr. Jagans parti, PPP, gik ind for valg i enkeltmandskredse, 18-års valgretsalder og imod afholdelse af nye valg inden uafhængigheden; de to oppositionspartier, der opnåede flertallet af stemmerne ved valgene i 1961 (57,4 pct.), indtog de modsatte standpunkter.

Den britiske koloniminister, der ledede forhandlingerne fra britisk side, søgte at forlige partierne. Da dette ikke lykkedes, bestod der efter den britiske regerings opfattelse kun to muligheder, enten at optræde som voldgiftsmand i de udestående spørgsmål eller at afbryde konferencen. Lederne for samtlige partier meddelte, at de ikke var villige til at acceptere britisk voldgift. Konferencen blev derfor udsat i afventen af yderligere forhandling mellem de politiske partier. Det var en fremherskende opfattelse i Storbritannien, at det ville være farligt at påtvinge landet en løsning, da dette i sidste ende måske kunne føre til borgerkrig.

Efter opløsningen af denne uafhængighedskonference var der ikke tegn på, at de politiske partier kom en løsning på deres